

Балканитѣ, „като модеренъ Данаилъ копнѣйки за благословенъ погледъ на Ериона“, написа най-хубавия си трудъ „Подъ игото“.

„Подъ игото“ бѣше знамение и се печати отъ българското министерство на просвѣтата, въ списанието: Сборникъ за народни умотворения, наука и книжнина. То излѣзе въ книга прѣзъ 1893 г.; двѣ години послѣ се издаде второто му издание. То е най-добриятъ литературенъ трудъ, който Изтокъ е изпратилъ на Запада, „дѣйствителна мина на романтични традиции, жива епоха отъ врѣмето, прѣдшествуваще възтанието прѣзъ 1876 г., и написано съ кръвта на самото Вазово сърдце“.

Отъ 1890 г. Вазовъ е създалъ серия поеми, разкази, драми, скици, романи и романи. Той е изобиленъ писателъ. Най-добри познатитѣ му трудове сж: „Въ царството на самодивитѣ“, „Хжшове“, „Видѣно и чуто“, „Пѣстръ свѣтъ“, „Скитнишки пѣсни“, „Подъ нашето небе“, „Нова земя“, „Казаларската царица“ и „Ивайло“.

The Brooklyn standard union, vol LVII,
№ 110, отъ 20 октомври, 1920 г., стр. 5.

Х. Л. Бриджманъ.

БЪЛГАРИТѢ ПРАЗНУВАТЪ.

„За българитѣ Иванъ Вазовъ е това, което за мадкаритѣ сж: Петьофи, Араньи и Верешмарти. Стиховетѣ му, написани съ дълбоко патриотично чувство, се пѣятъ отъ цѣлия народъ. Онѣзи пѣсни, въ които се възпѣватъ хубоститѣ на българската земя, се декламираатъ навсѣкждѣ, кждѣто има българи. Българското геройство стана легендарно прѣзъ все-свѣтската война. Българскиятъ войникъ не се страхуваше отъ смъртта, не избѣгваше опасноститѣ: той е издържливъ, невзискателенъ и неуморимъ. И прѣзъ врѣме на почивка не веднажъ чухъ войници да декламираатъ стиховетѣ на Вазова.“

Той е роденъ въ Сопотъ прѣзъ 1850 г., учението си е започналъ у дома при родителитѣ си и продължилъ въ Карлово и Пловдивъ. Искалъ да стане учителъ, но, като научилъ френски езикъ, започналъ да прѣвежда Беранже и Мюсе. Беранже е влиялъ особено силно върху него. Първитѣ му стихове, които обърнаха внимание върху него, излѣзоха въ